SARA MIA VELINSKÁ

ÔSMY HRIECH

1. DIEL

STRHUJÚCI PRÍBEH LÁSKY
DVOCH BRATOV K JEDNEJ ŽENE

2.

„Sloboda nie je nič iné,
ako šanca byť lepším.“

(Albert Camus)

O tri roky neskôr

Tristan

Z hlbokého dna ma ťahal prerušovaný, monotónny zvuk. Pokúsil som sa ho ignorovať, no neustával. Náhle sa však skončil a vrátilo sa sladké ticho. Ponoril som sa späť do hĺbky.

„Tris, prečo ešte spíš?“ Leilin zvonivý hlas prerazil moju spánkovú clonu.

Zastonal som s tvárou zaborenou do vankúša. „Už idem…“

„Preboha!“ ozvalo sa vedľa mňa pobúrenie, ktoré mi pripomenulo, že v posteli nie som sám. „Ako si dovoľuješ len tak sem vtrhnúť?“

Pri prvom slove som ešte zaváhal, ale po tejto vete som si bol už istý aj so zavretými očami. *Petra.* Vybavilo sa mi, že som s ňou v noci sexoval. Trikrát.

„Zvonil mu budík pred dvadsiatimi minútami a on je stále v posteli!“ prskala Leila.

„No a? Čo si ty jeho matka?“

Nemusel som otvoriť oči ani ústa. Leila takéto strelecké výmeny zvládala ako prvotriedny kanón.

„A kto si mu ty, keď ho necháš zaspať na tréning?“

Nehovorím? S prehľadom.

Petra zalapala po dychu a hnev obrátila na mňa: „Ty jej dovolíš sa so mnou takto baviť? Samozrejme, že som ten budík vypla, lebo kto normálny sa ním nechá budiť v sobotu ráno?“

„Plavecký šampión, ty trúbka!“ Treskli dvere.

Áno, späť k božskému tichu.

„To je neuveriteľné, čo si tá sopľaňa dovoľuje. Podľa mňa jej priveľa toleruješ. Čo tu vlastne robí takto skoro ráno?“

Taaak nič. S tichom som sa rozlúčil.

„Asi raňajky.“ Zívol som.

„U vás robí raňajky deväťročné decko?“

Petrine nekonečné otázky ma aspoň vykopli z postele. Jedinou útechou mi bolo, že onedlho strčím hlavu pod vodu, kde je zaručene zmysluplné ticho.

„Iba keď mama nie je doma a nestíham na tréning.“

Mama s Rudom boli určite ešte na trhu ako každú sobotu. Otvoril som okno dokorán a zamieril do sprchy.

„Je drzá ako ploštica.“

„Ty si ju urazila prvá.“ Zavrel som sa v kúpeľni.

S Petrou sme sa rozišli približne pred rokom. V dobrom. Jeden druhého sme boli nasýtení. Začal som s ňou

chodiť na stužkovej. Na rozdiel od iných báb mi dosť dlho odolávala (možno aj preto, lebo som istý čas spával s jej najlepšou kamarátkou Xéniou), takže keď konečne podľahla, vydržal som s ňou niekoľko mesiacov, čo bol môj suverénny rekord. Potom prišli prijímačky. Ja som drvil medicínu, ona právo, čas sa zmenšil na nulu a náš vzťah vyšumel dostratena.

Až kým sme sa včera večer po celom roku nezrazili v Machnáči. Vyzerala bohovsky. Opálená pokožka, krv a mlieko, veľké pevné prsia, zlaté vlasy a modré oči, ktoré mi celý večer sľubovali spoločné porno… ak by som ju nepretiahol, spáchal by som zločin proti ľudskosti. Len som si ani za boha nevedel spomenúť, prečo som to musel urobiť *trikrát*!

Kým na mňa tiekla studená voda, môj mozog sa pokúšal o reštart. Diagnóza: žalostná strata alkoholickej imunity. Oficiálne som vyšiel z formy. Dve-tri pivá a ráno mi v lebke tancoval folklórny súbor v drevákoch. Niet sa čomu diviť, môj prvý ročník na medicíne som prežil v hardcore trojuholníku: bazén, posilňovňa a skriptá z anatómie.

No dobre, a sex. Veľa sexu. Praktizoval som ho diskrétne, aby som nikoho neurazil dojmom, že zbieram skalpy. O nič také nešlo, bol to medicínsky zákrok a počas skúškového v podstate otázka holého prežitia. Akademické nároky a dvojfázové tréningy mi lisovali mozog do kocky, potreboval som ventil.

Normálny vzťah mi nehrozil. Vyžadoval si totiž takú tú vzácnu vec, ktorej sa hovorí pozornosť. A na to som

nemal kapacitu. Úplne ma okupovali moji dvaja psychopatickí partneri: medicína a plavecký tréner. Navzájom sa neznášali, žiarlili na seba a cucali zo mňa život. Spočítané, podčiarknuté – bez častého sexu by mi preplo.

Keď som minulú sezónu domov priniesol medaily z juniorských majstrovstiev Európy, môj tréner prišiel o zvyšky zdravého rozumu. Začal do mňa vkladať nieže obrovské nádeje, ale rovno slovenské plavecké sny niekoľkých generácií. Lenže tento rok som prestúpil k mužom. A v mužskej kategórii som už nesúťažil s deckami, ale s genetickými mutantmi, ktorí majú namiesto pľúc žiabre.

Nastúpil som na režim čistého šialenstva. Pondelok: budíček v nekresťanskú hodinu, hodina v posilňovni, dve hodiny v chlórovej vode, potom beh na prednášky a večer repete v bazéne. Utorok a štvrtok: plávaj alebo umri (dvakrát denne). Streda a piatok: trojboj kondička, bazén, činky, prekladaný skriptami. V sobotné rána som žmýkal posledné kvapky energie a v nedeľu predstieral, že som živý.

Kvôli tomuto kolotoču som úplne pochoval basketbal aj karate. V podstate hneď po tom, čo som dosiahol čierny opasok, som z klubu zmizol ako nindža v dyme. Obetoval som plávaniu priveľa, aby som sa tesne pred národným šampionátom opil a do postele nasťahoval svoju bývalú, ktorá mi ochotne vypne budík.

Petra ma v izbe čakala už oblečená. Dokonca mi ustlala posteľ.

„Vďaka," kývol som smerom k úhľadne upravenej prikrývke. Pôvodne som zamýšľal nechať ju rozostlanú, aby

sa poriadne vyvetrala po nočnom maratóne, ale zahryzol som si do jazyka.

„Viem, že súťažne plávaš, ale netušila som, že si šampión," povedala, kým som sa obliekal. Vytasila zmierlivý, dokonca previnilý tón, ktorý znamenal, že si túto noc chce zopakovať.

„Nerieš." Rázne som otvoril dvere a gestom jej ponúkol prioritu.

V kuchyni to vyzeralo ako po výbuchu v cukrárni, ale dobre to tam voňalo. Leila s Lukášom robili dolky. Sporák bol celý okvackaný od cesta, po linke obsypanej cukrom sa povaľovali škrupiny vajec, špinavé nádoby a náradia.

„Panebože," hlesla zhrozená Petra. Váhavo sa posadila ku kuchynskému ostrovu, kde akurát Lukáš vypínal sporák.

„Prišli ste práve včas!" zvolal nadšene.

Môj brat sa odo mňa nemohol viac líšiť. Mal iba jedenásť rokov, ale pečenie bola jeho vášeň skoro rovnaká ako balet a kreslenie. Mňa žiadny tanec, pri ktorom sa nevyzlieka krásna žena, nezaujímal, v kreslení sa mi vývoj zasekol v piatej triede a kuchyňu som neznášal. Vždy som sa v nej zdržiaval minimum času – zjesť a vypadnúť.

Posadil som sa vedľa Petry a nechal sa obsluhovať o dekádu mladšími deťmi. Leila pred nás položila taniere s príbormi, rôzne druhy marmelády, misku šľahačky a tvarohu.

„Máme aj horúcu čokoládu, kto by chcel," oznámila a chrbtom ruky si z tváre odhrnula prameň vlasov. Nad hornou perou a na čele sa jej vyzrážali kvapôčky potu.

Pousmial som sa. To boli jej typické príznaky pracovného zápalu, najmä keď nemala svoje divoké vlasy stiahnuté do uzla, ale ohraničovali jej drobnú tvár a pokrývali celý chrbát.

„Vonia to famózne," usmiala sa Petra na Lukáša, Leilu odignorovala.

Brat k nám posunul misu doliek. Váhal som. Môj jedálniček pred ranným tréningom bol prísne obmedzený a sladké dolky doň rozhodne nepatrili.

Stretol som sa s Leiliným pohľadom. Vedela, nad čím premýšľam. „Spravím ti smoothie?"

Pozrel som na hodinky a pokrútil hlavou. Už nebol čas. Naložil som si dolky, zmierený, že ma budú ťahať ku dnu bazéna.

„Hmmm, sú úžasné," rozplývala sa Petra. „Chrumkavé na povrchu a vnútri ľahučké."

„To je náš recept. S Leilou sme ho vyšperkovali. Roky skúsenosti, chápeš," machroval Lukáš.

„Môžeš mi ho dať?" Petra si oblizla prst a cmukla pri tom.

Lukáš sa polichotene zaškeril, ale Leila to zarazila. „Nemôže."

Neušlo mi, že brat na ňu nechápavo fľochol, ale vzápätí vystrúhal spriaznený výraz. Títo dvaja boli zohratí ako austrálske akvabely – nenechali si narušiť ten svoj synchrón, ani keď jeden z nich zaimprovizoval.

Petra sa tvárila zaskočene. „Prečo?"

Leila vyčarila nevinný úsmev, ktorý som dobre poznal. Skrývala za ním lotrovinu.

„Obchodné tajomstvo. Nepoznáš? Skús zavolať majiteľovi Coca-Coly a spýtaj sa ho na recept. Čo ti asi povie?“

Ty malá bosorka!

Nedávno v telke počula neznámy pojem „obchodné tajomstvo“ a ja som jej ho vysvetlil na recepte na Coca-Colu.

„Obchodné tajomstvo by malo význam iba vtedy, keby ste tie dolky predávali,“ poučila ju Petra bez úsmevu a bez nadhľadu.

„Možno budeme, čo ty vieš?“ vynašla sa krpaňa a do úst si napchala, ak som dobre počítal, piatu dolku. Celú. Líca jej navreli ako veveričke.

Lukáš ju, samozrejme, horlivo podporil.

„Mohli by šme ich puedávať šušedom v našej štvrti,“ šušlal s napratanými ústami a jeho malá kamoška začala taktizovať.

„Ale musíme začať od Hornických, lebo keď začneme u pažravej Etelky, skončili sme. Zožerie nám všetky, skôr než vychladnú.“

Obaja krpci spustili taký rehot, že sa im zarosili oči. Na moje prekvapenie sa k nim pridala aj Petra.

„Stačilo!“ zasiahol som chladným hlasom. „Už stokrát som vám zakázal smiať sa s plnými ústami! A nevysmievajte sa nikomu, kto má nadváhu.“

Zavreli síce ústa, ale ďalej ticho chrochtali smiechom.

Pustil som sa do upratovania kuchyne. Záhadne sa všetci začali vytrácať.

„Idem do kúpeľne,“ zašveholila Petra.

„Idem do záhrady,“ zmizol aj Lukáš.

Leila mi pomáhala s nakladaním riadov do umývačky. Hodnú chvíľu sme pracovali mlčky, čo bolo u nej neobvyklé. Musela si myslieť, že som naštvaný a nechala ma vychladnúť.

„Ďakujem, že si ma zobudila," povedal som nakoniec a zapol umývačku. „A za skvelé raňajky."

Nakláňala sa nad košom a kefou si rozčesávala vlasy.

„Spravíš mi drdol? Je mi teplo."

Využil som, že sme chvíľu osamote a ona nelieta ako šidlo.

„Najskôr sa musíme o niečom porozprávať."

Zdvihol som ju a posadil na vyčistený ostrov. Oprel som sa oň rukami a spravil krok vzad, aby som sa prispôsobil jej výške. Pozrel som sa na ňu vážne.

„Nemôžeš bez zaklopania chodiť do mojej izby."

Čerstvo rozčesané vlasy jej ako ohnivá žiara obkolesili tvár. Dominovali na nej obrovské zelené oči, ktoré nami všetkými nevedomky manipulovali.

„Ja som klopala," ohradila sa dotknuto.

Prikývol som. „To je fajn. Ale nesmieš vstúpiť, kým nepoviem ‚ďalej', rozumieš?"

„Ale ako to povieš, keď spíš?"

„Zaklopeš silnejšie, môžeš aj zakričať. To ma zobudí."

„Prečo mám kričať, keď môžem vojsť dnu? Prečo som doteraz mohla a teraz už nemôžem?"

Hlava mi klesla medzi vystreté paže. Ako som jej to mal vysvetliť, aby sa necítila odstrčená?

Už roky som sa pre istotu prezliekal v kúpeľni len preto, lebo som vedel, že kedykoľvek môže vletieť do mojej

izby. Bola pre ňu niečo ako bezpečné miesto. Chodila tam za mnou so svojím krajným prežívaním – keď ju niečo potešilo alebo veľmi trápilo. S hlavou zloženou na mojej hrudi sa jej ústa nezastavili, kým to zo seba nedala von. Niekedy pri mne iba ticho ležala a šklbala mi nitky na tričku, keď som sa učil.

„Nechceš ma pustiť dnu, lebo Petre sa to nepáči?“ povedala zrazu chápavo a ja som ihneď zdvihol tvár.

„Nie, drobec, nie je to kvôli Petre. Už dávno som ti to chcel povedať. Môžeš do mojej izby chodiť rovnako ako doteraz, len… vojdeš dnu, až keď ťa pustím, to je všetko.“

Na chvíľu sa zadívala na kefu položenú na kolenách, pokrútila ňou. A potom sa jej rozžiaril výraz, ako vždy, keď si myslela, že prišla na správnu odpoveď.

„Je to preto, aby si mohol skes… sek… sek-sovať?“

„Čože?“ Oči mi vyleteli z jamiek. „To máš odkiaľ?!“

„Lukáš mi raz povedal, že nesmiem ísť do tvojej izby, lebo tam skeks… sexuješ. Ale nechcel mi prezradiť, čo to znamená.“

Ešteže tak. No nech si ma ten zasran nepraje.

„Každý musí počkať na dovolenie, ak chce vojsť do cudzej izby. Čo keby som sa práve prezliekal, hm?“

Uznanlivo prikývla. „Dobre teda.“

Hurá!

„Ale niečo za niečo.“

A to som si ja somár myslel, ako dobre som to zvládol.

„Budeš ma volať Liberty.“

No to hádam nie!

„Túto debatu máme za sebou, Leila,“ sprísnil som tón.

„Nemáme, lebo ma tak ešte stále nevoláš.“

Šľak ma z nej trafí a ani to nebude trvať dlho!

O dievčatách v jej veku som toho síce veľa nevedel, ale vzal by som jed na to, že všetky chceli byť princezné, speváčky či herečky. Idolom našej Leily nebol nikto menej vzdialený, plechový a zelený ako Socha slobody.

A najhoršie bolo, že vinu som za to niesol ja.

Nedávno sa ma spýtala, čo je to sloboda. Opäť som raz bol veľmi úprimný a detailný, a ako vždy, keď k niečomu potrebovala vysvetlenie, dal som jej ho príliš „plasticky“. V duchu hesla, že najlepšie sa pochopí pojem sloboda vtedy, keď o ňu niekto príde, som jej vykladal o podmienkach, v ktorých žili čierni otroci. Pridal som ešte malý historický exkurz do našej komunistickej histórie. Zavŕšil som to internetovými obrázkami Berlínskeho múru a Sochy slobody. O nej a symboloch s ňou spojených som jej evidentne rozprával viac, ako bolo treba. Odvtedy nezlomne trvá na tom, že ju máme volať Liberty.

Perfektne som chápal jej fascináciu. Leila bola ako neriadená strela, guľový blesk energie a emócií, ktorý veľmi ťažko znášal, keď sa niekomu krivdilo, keď niekto trpel, alebo keď sa kládli bariéry jeho živelnosti.

„Uvedomuješ si, že budem vyzerať ako blázon, keď ťa budem volať vymysleným menom, ktoré ani nie je ozajstné meno?“

Nepriateľsky prižmúrila oči. „Klameš! Sám si mi hovoril o bohyni, ktorá sa volala Libertas!“

„Ja neklamem, dori…“ Zabrzdil som a prudko vydýchol. Nebolo to prvý ani posledný raz, čo mi dávala zabrať.